

Aan

De

Kust

Aan de Kust

De wolken werden steeds grauwer en de wind nam toe, terwijl de bomen steeds harder heen en weer bewogen. De opwarming van de zee bracht meestal een gevaar met zich mee, wat elk jaar weer terugkeerde, maar nog nooit zo erg was geweest als vandaag.

‘Sta op David!’ zei zijn vader terwijl hij probeerde de voordeur van het strandhuis dicht te houden. David rende naar de deur waar zijn vader zijn rug strak tegen aan gedrukt hield, zodat hij niet open kon waaien.

‘Doe de ramen ook dicht David!’

‘Waar blijft Danny nu toch?’

David rende richting de ramen, maar op het moment dat hij de luiken die aan de binnenkant voor de ramen zaten probeerde dicht te doen, waaiden de luiken met een flinke klap open.

De ramen van het strandhuis werden met hevige windstoten tot scheuren en breken gedwongen. Overal lag glas en David probeerde de glasscherven te ontwijken, omdat hij op zijn blote voeten liep.

Het houten bouwwerk werd enorm heen en weer geschud en er werden takken, schelpen en zandkorrels naar binnen gewaaid door de hevige windstoten.

‘Papa! Ik houd het niet langer!’ schreeuwde David die nog te weinig kracht in zijn armen had om de luiken goed dicht te duwen.

‘Laag bij de grond blijven!’ schreeuwde Danny die door de achterdeur van het strandhuis naar binnen kwam rennen.

‘Dit houden we nooit lang vol,’ zei Danny tegen zijn vader. John keek naar zijn kinderen en wist niet goed wat hij moest doen. Danny was een stuk ouder dan zijn broertje, maar ook in zijn ogen zag hij geen oplossing. Hij zag alles in het huis bewegen.

De kroonluchter die ze hadden gekregen van opa en oma was verbannen naar het strandhuis en bewoog zo hard heen en weer dat de nep kristallen één voor één stuk vielen op de grond.

John voelde de wind steeds harder stoten tegen de voordeur. Het was alsof een SWAT team aan de andere kant de deur probeerde te forceren.

‘De kast!’

Danny zag de wankele kast aan de rechterkant van de voordeur richting zijn vader kantelen. Hij kon net op tijd zijn handen onder de kast krijgen om hem weer terug te duwen.

‘Kunnen we naar de bunker?’ vroeg John nu aan Danny die in opdracht van zijn vader al voor de storm opkwam was gaan kijken of de weg naar de bunker veilig was.

‘We moeten snel zijn!’ schreeuwde Danny naar zijn vader, het harde gesuis van de wind zorgde ervoor dat ze elkaar bijna niet konden verstaan.

‘We hebben geen keus,’ zei John terwijl hij naar David liep en hem oppakte. David sloeg zijn armen om zijn vader heen.

‘Pak de klink stevig vast en geef veel tegendruk,’ zei John tegen zijn oudste zoon die inmiddels voor de deur stond. Danny probeerde langzaam de deur open te doen, maar meteen waaiden er bladeren en zandkorrels naar binnen.

Het dak was hevig aan het schudden en ze wisten dat als ze niet snel zouden vluchten, ze met huis en al weggetrokken zouden worden tot in alle oneindigheid.

‘Ik tel tot drie en dan moet je de deur loslaten’

Danny keek naar zijn vader en wist niet of het wel zo'n goed idee was. De wind zou de deur tegen hem aan laten klappen en hij zou zichzelf misschien kunnen verwonden.

‘Vertrouw me!’ schreeuwde zijn vader terwijl Danny zijn kleine broertje dicht tegen zijn borst geklemd had.

‘Niet loslaten hè jongen’

David spande zijn armpjes om de nek van zijn vader.

‘Drie,twee,één’

De deur vloog met een enorme snelheid open en Danny hief zijn armen omhoog om zich te beschermen.

‘Pa!’ schreeuwde Danny die nu opeens een zwaar voorwerp over de vloer hoorde schuiven.

John had op de tweede tel een klein, maar zwaar oliekacheltje naar de deur getrapt die ervoor zorgde dat de deur niet tegen Danny zou komen.

Overall waaide papier, kranten en spullen die je normaal gesproken heel dierbaar waren in het rond. Op dat moment kon je er niks aan doen, je zou ze waarschijnlijk nooit meer terugzien.

Alsof iemand een doos vol herinneringen die ze zorgvuldig hadden gesorteerd leeg gooide en ze tot een ravage maakte.

Zo voelde het ook in het hoofd van John, die zich geen raad meer wist. De wind gaf zo'n sterke tegendruk dat ze half voorover moesten leunen om vooruit te komen terwijl ze veel kracht in hun benen zetten en vooruit liepen.

Ze kwamen met heel veel moeite door de deurpost heen en op het moment dat ze met zijn drieën voor de deuropening stonden werd het huis dat nu achter hen was voor een groot gedeelte door de wind weggerukt.

Ze durfden niet om te kijken, maar alleen de deurpost stond er nog van hun geliefde strandhuis.

‘Volg mij!’

Danny ging voor door het natte zand terwijl ze richting de bunker liepen. De bunker was niets meer dan een groot stuk beton dat half onder het zand was gebouwd tijdens de oorlog.

Het werd nu alleen nog gebruikt als schuilplaats tijdens het verstoppertje spelen of als de kinderen de oorlog naspeelde.

Het weer was hier nog nooit zo extreem geweest. Dit was ook niet het idee dat ze in eerste instantie in gedachte hadden bij een zonvakantie.

Ze keken naar de kustlijn en zagen overal mensen uit hun strandhuizen rennen, hangend in de wind, terwijl overal stukken hout afbraken en zelfs de kleding van de mensen kapot werd gescheurd.

‘Opschieten!’

Danny schreeuwde, omdat hij zag dat er meer mensen waren die zich naar de bunker begaven.

Toen ze aan de trap stonden van de bunker en het zand als schuurpapier over hun huid schuurde zagen ze Jessica en Albert.

‘Albert!’

John schreeuwde opgelucht naar beneden. Hij was nog nooit zo blij geweest om zijn jongste broer te zien.

Jessica en Albert hadden hier tegelijkertijd met John een strandhuis gekocht. De laatste tijd hadden ze wel vaak ruzie, maar nu met deze erge storm, zou dat toch allemaal vergeten worden.

John liep nu snel naar beneden naar de stalen deur, maar zag dat Albert de deur achter zich dichttrok en op slot draaide.

‘Albert!’

‘Doe eens open man’

John keek achterom de trap omhoog en zag Danny in tranen staan.

‘Het heeft geen zin pa, iedereen gaat nu voor zichzelf’

John keek om en zag door een klein luikje de ogen van Albert.

‘Weet je nog toen we klein waren? Toen vroegen we aan elkaar of we ons leven zouden geven voor een ander? Weet je dat nog?’

De ogen van Albert, die vochtig waren geworden werden in de diepte van de bunker weggetrokken toen het kleine luikje langzaam werd gesloten.

‘Albert!’

John begon hard tegen de deur te stampen en voelde de pijn in zijn hand steeds erger worden.

‘Wat gebeurd er papa?’ zei David die nu vlak naast zijn vader stond en bang werd.

John tilde zijn zoon op en David klampte zich weer stevig vast aan de nek van zijn vader. Toen John boven aan de trap kwam leek de wind heel even te gaan liggen, maar de regen zette gestaag door. Met bakken viel het uit de hemel.

Opeens voelden ze een trilling onder hun voeten. Ze keken elkaar aan en hoopte niet dat het zou zijn wat ze vreesden.

‘Vlug!’

‘Richting de vuurtoren!’

John wees nu naar de vuurtoren terwijl het grote gevaarte een enorme indruk op ze maakte.

De rood met wit gestreepte vuurtoren sierde de kustlijn nog steeds. De grond bleef trillen. Ze wisten niet precies waardoor het kwam, maar het leek op een hevige aardschok.

Het was ongelooflijk hoe mooi de strakke vuurtoren nog kaarsrecht overeind stond als een vesting op de punt van de pier. Het regende nog steeds hard en het zicht werd erg verslechterd door de harde regen.

‘Papa, daar ligt iets!’

John had David nu losgelaten en David rende opeens richting de kustlijn. Hij had wat gezien, er lag wat in het zand.

‘Papa?’ zei David terwijl hij ongeveer twee meter van het voorwerp vandaan stond en naar zijn vader keek, zijn zoontje rende ernaar toe, maar de ogen van zijn vader werden steeds groter en groter.

‘Nee!’ schreeuwde John zo hard hij kon. Alles werd opeens aardenacht.

John opende langzaam zijn ogen terwijl hij geen gevoel meer had in zijn lichaam, hij hoorde alleen een hoge piep en zag in de verte schimmen van mensen zijn kant op rennen. Het leek wel alsof ze op hun kant liepen, de wereld leek omgedraaid en in de war.

Hij zag een eind verderop een jongen in het zand liggen die met zijn rug naar hem toe lag. Hij voelde nu langzaam wat tegen zijn gezicht aandrukken.

Zijn gezicht lag in het zand gedrukt. Hij had het gevoel in zijn armen nog niet terug en ook de hoge pieptoon bleef aanhouden.

‘Ben ik gevallen?’

John probeerde op te staan, maar het lukte hem niet. Het was alsof zijn armen en benen in slaap waren gevallen en de zwaartekracht hem vastgebonden had aan de grond.

De schimmen kwamen steeds dichterbij en de hoge piep veranderde in doffe klanken.

Hij zag nu voeten, vlak bij zijn gezicht en hij voelde zijn tong tintelen.

Het puntje van zijn tong kwam langzaam uit zijn mond en bewoog langzaam over zijn droge lippen. Hij voelde dat er iets op zijn lippen zat, het had een aparte smaak. Voor zich uit kijkend zag hij een grote kuil waar een arm uitstak.

‘Er zal toch niks gebeurd zijn met die man?’

John werd nu langzaam op zijn zij gedraaid.

‘Albert?’

John kon nog steeds zijn eigen stem niet horen. Hij voelde een serene rust over zich komen terwijl de zon langzaam door de wolken begon door te breken.

‘We hebben het gered!’

John wist niet precies hoe hard hij het had gezegd. Hij werd voorzichtig op zijn zij gedraaid, terwijl John langzaam klanken begon te onderscheiden.

‘Wat was er eigenlijk gebeurd?’

‘Waar is David?’

Hij zag in de verte mensen bij de jongen staan die in het zand lag.

‘David?’ mompelde John nu zachtjes en zag Albert zijn lippen bewegen.

‘David is oké, er wordt voor hem gezorgd’

Albert scheurde een stuk van zijn shirt af om iets te verbinden. John keek nu langs zijn schouder af en zag dat er iets niet goed was. Er lag overal bloed en hij wist niet van wie het was. Hij keek weer naar rechts en zag de kuil nu nog een keer.

‘Wat is er gebeurd?’

John kreeg zijn herinnering langzaam terug.

‘Jou woorden zetten me aan het denken,’ zei Albert nu tegen zijn broer.

‘Jou leven is net zo belangrijk voor mij als dat van mijzelf en jij hebt net je leven gegeven voor je zoon’

‘Mijn zoon?’

‘David?’ zei John terwijl hij de herinnering van de explosie langzaam weer voor zich zag. David zag een bol in het zand liggen en dacht dat het iets was waar hij mee kon spelen. John herkende de bol, het was een bom die was aangespoeld uit de tweede wereld oorlog.

John was op de bom gesprongen om zijn zoon te redden. Daarna werd alles zwart. Hij sloot zijn ogen.

Liefde doet soms rare dingen met mensen, maar soms ondanks pijn en verdriet ook hele mooie.

‘Ik zal altijd terugdenken aan hoe je mijn leven hebt gered pap,’ zei David terwijl hij de rolstoel van zijn vader langzaam omhoog duwde en boven de duinen tot stilstand kwam.

‘Zie je de vuurtoren pap?’

John opende zijn ogen terwijl hij zijn grijze haren in de wind voelde opspringen alsof ze juichte van vreugde.

‘Daar op die plek aan de kust, heb jij mijn leven gered’
John glimlachte en keek nu naar zijn volwassen zoon. Die stormachtige dag van zolang geleden was een lichtgevende herinnering geworden, maar ook een ode aan hoe liefde de strijd altijd aangaat om elke uitdaging te overwinnen en ook zal overwinnen.